

ข่าวนาถิพย์

วันที่ ๓๘ มีนาคม ๒๕๒๖ วันศุกร์ที่ ๒๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๒๖

“การรักษาวัสดุเหลือใช้จากการเกษตร
เป็นอาหารสัตว์”

บริษัท Monterey Farms Inc. ตั้งอยู่ใน
ประเทศฟิลิปปินส์ ได้นำเอาวัสดุเหลือใช้จาก
การเกษตรรวมทั้งพืชอาหารสัตว์บางชนิดที่ไม่
นิยมนำมาใช้เลี้ยงสัตว์ มาเลี้ยงโคและสุกร ผล
ตอบแทนที่ได้รับ คือกำไรที่มีมูลค่ามหาศาล

บริษัท Monterey Farms เป็นบริษัทที่
จัดส่งเนื้อให้แก่บริษัท Mc Donald ในฟิลิปปิ
นส์ (เป็นสาขาร้านขายแฮมเบอร์เกอร์ของ
อเมริกาที่มีชื่อเสียงมาก และเป็นที่รู้จักกัน ทั่ว
โลก) การทำฟาร์มของบริษัท Monterey
Farms ก็มีลักษณะเหมือนกับฟาร์มทั่ว ๆ ไป
ซึ่งจะเห็นโคและสุกรยืนกินอาหารเวียงรายอยู่
ในคอก แต่ถ้าดูอาหารที่สัตว์แต่ละตัวกำลังกิน
กันอยู่แล้ว ฟาร์ม Monterey Farms จะมีความ
พิเศษที่แตกต่างไปจากฟาร์มอื่น ๆ ทั้งนี้เพราะ
อาหารสัตว์ของฟาร์มนี้ ประกอบด้วยวัสดุ
เหลือใช้จากสับปรด กากฝอย อ้อย กาก
มะพร้าว ไร่ข้าว ใบกะถิน และมูลสัตว์
และเศษอาหารที่ถูกหมักไว้ สิ่งต่าง ๆ ที่กล่าว
มานี้ ในอดีตจะถูกเผา ฝังหรือทำลายทิ้ง
เพราะเป็นของที่ใช้ประโยชน์อะไรไม่ได้ แต่
ในขณะนี้ นอกจากไม่ต้องเสียเวลาไปกำจัด
ทิ้งแล้ว ยังสามารถนำมาเปลี่ยนเป็นเนื้อ
สัตว์ซึ่งเป็นอาหารโปรตีนที่มีคุณภาพได้อีกด้วย

บริษัท Monterey Farms เริ่มดำเนินการใน
ปี ๒๕๑๒ และเวลานี้มีกิจการฟาร์มที่อยู่ใน
ความดูแลถึง ๕ แห่งด้วยกันการดำเนินกิจ

การได้เริ่มจากการเรียนรู้และการพยายามปรับ
ตัวให้เข้ากับภาวะทางเศรษฐกิจ ของประเทศ
และได้พบว่า การเลี้ยงสัตว์โดยใช้อาหารที่มี
ขายกันอยู่ทั่ว ๆ ไปนั้น ไม่มีกำไรและไม่
สามารถที่จะดำเนินการต่อไปได้ อีกแล้วการ
ค้นคว้า และทดลองหาอาหารสัตว์ชนิดอื่นที่มี
ราคาถูกมาใช้ทดแทนจึงได้เริ่มขึ้น

การใช้เศษเหลือจากโรงงาน สับปรด กระป๋อง

ผลจากการทดลองที่บริษัท ได้นำวัสดุ
เหลือใช้จากโรงงานผลิตสับปรด กระป๋องมา
เลี้ยงสัตว์ ทำให้บริษัท Monterey Farms
ตัดสินใจทำสัญญาระยะยาวกับ บริษัท Dole
เจ้าของโรงงานผลิตสับปรดกระป๋อง ซึ่งอยู่
ทางตอนใต้ของฟิลิปปินส์ ในอันที่จะ
รับซื้อวัสดุเหลือใช้จากโรงงานผลิตสับปรดกระ
ป๋องทั้งหมดหลังจากได้ตกลงทำสัญญากันแล้ว
Monterey Farms ได้สร้างคอกเลี้ยงโคขึ้นใน
บริเวณใกล้ ๆ กับโรงงานของบริษัท Dole
ซึ่งสามารถเลี้ยงโคได้ประมาณ ๑๐,๐๐๐ ตัว
พร้อมกับติดตั้งเครื่องจักร สำหรับรับเอาวัสดุ
เหลือใช้จากโรงงานมาอัดเป็นแท่งและทำให้อยู่
ในรูปที่ถาวร โดยมีความชื้นประมาณ ๓๕
เปอร์เซ็นต์ (วัสดุเหลือใช้ของสับปรดที่ออก
จากโรงงาน ปกติจะมีความชื้นอยู่ ประมาณ
๕๐ เปอร์เซ็นต์) แท่งสับปรดที่ผ่านเครื่อง
อัดและไล่ความชื้นแล้วนี้จะถูกส่งผ่านไปยังโรง

อาหารเพื่อส่งให้โคกินในอัตราตัวละประมาณ ๒๒.๕ กิโลกรัมต่อวันพร้อมกับอาหารเสริมอีกประมาณ ๒.๕ ถึง ๓.๐ กิโลกรัมอาหารเสริมนั้นประกอบด้วย ข้าว อาหาร ไวตามิน แร่ธาตุ และปูนขาว (Limestone) ซึ่งทำหน้าที่ลดความเข้มข้นของกรดในสับปรดให้น้อยลง อัตราการเจริญเติบโตของโคที่เลี้ยงด้วยอาหารดังกล่าวจะอยู่ในระหว่าง ๐.๘ ถึง ๑.๕ กิโลกรัมต่อตัวต่อวัน โดยเสียค่าใช้จ่ายต่ำกว่าการเลี้ยงโดยใช้อาหารสัตว์ซึ่งใช้กันอยู่ทั่วไป

การใช้อ้อยเป็นอาหารสัตว์

Monterey Farms มีฟาร์มเลี้ยงโคอีกแห่งหนึ่งทางตอนเหนือของฟิลิปปินส์ ซึ่งได้มีการทดลองนำเอาอ้อยสดมาสับเป็นชิ้นเล็กๆ ผสมกับอาหารเสริมจำพวกกากน้ำตาล แร่ธาตุและไบโกระดิน ปรกคืออ้อยเป็นพืชผลทางเศรษฐกิจและไม่ใช้วัสดุเหลือใช้ แต่จากการที่ราคากากน้ำตาลในตลาดโลกในปัจจุบันอยู่ในระดับที่ต่ำมาก การนำอ้อยมาเป็นอาหารสัตว์จึงให้ผลตอบแทนสูงกว่าการนำอ้อยไปผลิตเป็นกากน้ำตาลอ้อย เป็นพืชที่มีลู่วางที่จะใช้เป็นอาหารสัตว์ได้ดีทั้งนี้เมื่อเปรียบเทียบกับพื้นที่เพาะปลูกที่เท่าๆ กันผลผลิตจากอ้อยจะให้สารอาหารที่ย่อยได้ (TDA) แก่สัตว์มากกว่าหญ้าอัลฟัลฟ่า ถึง ๑๐ เท่าตัว

นอกจากการใช้อ้อยสดๆ ไปเลี้ยงสัตว์แล้ว Monterey Farms ยังได้ทดลองนำเอาอ้อยที่สับเป็นชิ้นเล็กๆ แล้วไปหมัก(Ensililing) ไว้ระยะหนึ่งก่อนที่จะนำไปให้โค กิน ปรากฏว่า โคชอบกินอ้อยหมักมากกว่าอ้อยสด การขุนโคและสุกรของ Monterey Farms ได้เน้นหนักในเรื่องเศรษฐกิจการผลิต ซึ่งหมายถึงค่าใช้จ่ายในการผลิตเนื้อหนึ่งกิโลกรัมมากกว่าที่จะ พิจารณา อัตราการเปลี่ยน อาหารเป็นเนื้อ ทั้งนี้เพราะแม้ว่าในบางครั้งอัตราการเปลี่ยนอาหารเป็นเนื้อจะอยู่ใน ระดับที่ ต่ำกว่ามาตรฐาน แต่เมื่อคิดเป็นค่าใช้จ่ายต่อน้ำหนักเนื้อที่ผลิตได้ ปรากฏว่าอยู่ในระดับที่ต่ำ

กว่าค่าเฉลี่ยโดยทั่วไป ก็ถือว่าใช้ได้แล้ว แนวโน้มของการนำวัสดุเหลือใช้ในการเกษตรมาเลี้ยงสัตว์สำหรับในประเทศฟิลิปปินส์ ดูเหมือนจะมีลู่วางที่แจ่มใส

ดังจะเห็นได้ว่า วัสดุเหลือใช้จากโรงงานผลิตสับปรดกระป๋องของบริษัท Dole ขณะนี้สามารถเลี้ยงโคได้ถึงประมาณ ๖,๐๐๐ ตัวแล้วยังมีบริษัท Del Monte อีกบริษัทที่ผลิตสับปรดกระป๋องอยู่ในฟิลิปปินส์ ซึ่งมีเนื้อที่เพาะปลูกสับปรดเป็นของบริษัทเองรวมกับเนื้อ

ที่เพาะปลูกของเกษตรกรอีก ประมาณ ๔,๐๐๐ เฮกตาร์ ซึ่งคาดว่าจะได้วัสดุเหลือใช้ในปริมาณที่ใกล้เคียงกับของบริษัท Dole นอกจากวัสดุเหลือใช้ที่ได้จากโรงงานผลิตสับปรดกระป๋องแล้วส่วนต่างๆ ของสับปรดที่ตกค้างอยู่ในแปลงเพาะปลูกและปรกคิจะถูกไถกลบลงในดิน ก็เป็นอีกส่วนหนึ่งที่สามารถนำมาใช้ เลี้ยงสัตว์ และคาดว่าจะมี ปริมาณมาก พอเลี้ยง โค ได้ถึง ๑๐,๐๐๐ ตัว

กล้วยก็เป็นอีกพืชหนึ่งในฟิลิปปินส์ ซึ่งมีลู่วางที่จะนำมาใช้ เลี้ยงสัตว์ ได้เป็น จำนวนมาก ทั้งนี้เพราะในปีหนึ่งๆ ฟิลิปปินส์ ส่ง กล้วย ออกไป ต่าง ประเทศ ถึง ประมาณ ๘๐ ล้านหีบ และมีกล้วยที่เสียหายถูกคัดทิ้งประมาณ ๑๐ เปอร์เซ็นต์ หรือ ๘๐,๐๐๐ ตัน Monterey Farms ได้ทดลองนำวัสดุเหลือใช้จากกล้วยมาเลี้ยงสุกรก็ปรากฏว่าได้ รับผล สำเร็จด้วยดี

นอกจากนี้ Monterey Farms ยังได้ดำเนินโครงการผลิต Biogas ในฟาร์มแต่ละแห่ง เพื่อนำมูลสัตว์มาผลิตแก๊ส Methane ซึ่งนอกจากจะได้พลังงานราคาถูกมาใช้แล้ว ยังเป็นวิธีการจัดมลภาวะที่ดี และมูลสัตว์ที่คงเหลือจากขบวนการผลิต biogas สามารถนำไปตากแห้งแล้วผสมเป็นอาหารเลี้ยงสัตว์ได้อีกด้วย

ถ้าเปรียบเทียบสถานการณ์ ระหว่างประเทศฟิลิปปินส์กับ ประเทศไทย แล้ว
(ต่อหน้า ๑๒)

การผลิตราคาส่งออกจึงสูง ไม่สามารถแข่งขัน
กับประเทศผู้ผลิตอื่นที่มีต้นทุนการผลิตต่ำและ

ไม่ต้องเสียภาษีเช่นสิงคโปร์ได้

(๓) ผู้ส่งออกขาดการรวมกลุ่ม ทำ
ให้มีการขายตัดราคากัน เป็นประโยชน์แก่
ประเทศลูกค้าที่จะกดราคาซื้อได้

แนวโน้มในอนาคต

คาดว่า การส่งออกในปี ๒๕๒๗ คง
จะมีแนวโน้มดีขึ้น ตามภาวะเศรษฐกิจ
โลกที่ฟื้นตัวขึ้นจากภาวะวชบเซา โดย
เฉพาะตลาดสหราชอาณาจักรมีแนวโน้ม
ที่จะรับซื้อไม้วีเนียร์จาก ไทย มากขึ้น
เพราะเป็นแหล่งซื้อขายไม้วีเนียร์ สำคัญ ของ
โลก โดยจะรับซื้อไม้วีเนียร์จากแหล่งต่าง ๆ
แล้วนำไปจำหน่ายแก่โรงงานเฟอร์นิเจอร์โรง
งานไม้อัด ฯลฯ และเนื่องจากไม้วีเนียร์สัก
ของไทยเป็นไม้วีเนียร์ที่มีคุณภาพดี อยู่ใน
ความนิยมของผู้ใช้ จึงคาดว่า การนำเข้า

ในตลาดแห่งนี้มีแนวโน้มจะเพิ่มขึ้น และ
ตลาดที่สำคัญอีกแห่งหนึ่งซึ่งเพิ่มความสำ
คัญขึ้นอย่างรวดเร็วได้แก่ สาธารณรัฐเกา
หลีโดยเริ่มนำเข้าไม้วีเนียร์จากไทยเมื่อปี ๒๕๒๒
มีปริมาณ ๒๘ ลูกบาศก์เมตร มูลค่า ๑.๒ ล้าน
บาท เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วเป็น ๑,๑๑๖ ลูก
บาศก์เมตรมูลค่า ๕๖.๗ ล้านบาท ในปี ๒๕๒๕
สำหรับในอนาคตปริมาณและ มูลค่าการนำเข้า
ของตลาดแห่งนี้ คงจะ เพิ่มขึ้น อีกแน่ ตามการ
ขยายตัวตลาดเฟอร์นิเจอร์ของ สาธารณรัฐเกา
หลีที่สามารถขยายตัวไปยังตลาดยุโรป สหรัฐอา
ยอร์ก และตะวันออกกลางได้

แม้ว่า ตลาดต่างประเทศ จะมีแนวโน้ม
ให้ขยายตัวขึ้นดังกล่าว แต่ปัญหาที่น่า
เป็นห่วงอยู่ในขณะนี้คือ ไม้ที่ใช้ทำไม้
วีเนียร์หายากยิ่งขึ้นทุกที และยังมีราคา

แพงขึ้น เพื่อเป็นการส่งเสริมอุตสาหกรรม
ประเภทนี้ ให้ขยายตัวมากขึ้น ขนควรรอก
เลิกการควบคุม การนำเข้าไม้และไม้แปรร
ูปทุกชนิด แล้วอนุญาตให้มีการนำเข้า
โดยเสรีก็จะ เป็นการช่วยอุตสาหกรรมไม้
เฉพาะอุตสาหกรรมไม้วีเนียร์เท่านั้น แต่
ยังจะช่วยผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมที่ทำด้วย
ไม้ทุกชนิดในประเทศด้วย